

Andreas Vermehren Holm

GAIA UHYRE

NYE DIGTE

Udkommer 29. august 2024. 688 sider. 450 DKK.

Gaia uhyre er en palimpsest over vores egen tid, en ny digtning på baggrund af den gamle. Gennem bogens ti suiter brydes en række religiøse og litterære motiver op. Etablerede fortællinger og forestillinger falder fra hinanden, og anonyme og ansigtsløse figurer træder frem. Guder, hellige ikoner og uovervindelige helte – ingen er længere evige, overjordiske eller uden for rækkevidde. Det levendes betingethed og gensidige udsathed står frem i en ny tid med skiftende vejrfænomener og folkevandringer på tværs af arter.

«Denne bog er et / vidnesbyrd / om / Jorden», i en tid hvor ingenting kan tages for givet, hverken nedarvede grundmyter, civilisationer, årstider eller ord som menneske og natur.

Bogen falder i to dele: 1) en faksimileudgave med manuskriptets illuminerede bogsider; 2) en transskriberet udgave med omslag af Peter Brandes. *Gaia uhyre – nye digte* udgives samtidig i en oversat etbindsudgave på Kolon forlag i Oslo, Norge.

Andreas Vermehren Holm (f. 1988) er digter, oversætter, redaktør og forlægger på Forlaget Virkelig, hvor han bl.a. har redigeret skriftserien *Bestiarium* og *Ny Jord – tidsskrift for naturkritik*. Han har modtaget Foreningen for Boghåndværks Diplom, Albertsen Fondens Hæderslegat, Sigvaldi-prisen, Den Danske Bogdesignpris og Statens Kunstfonds treårige arbejdslegat. Hans digte er oversat til norsk og svensk. Om hans seneste bog, *Nye mytologier* (2022), skrev Politiken:

»Taksigelse, kærlighedserklæring og nødråb i ét. Et monument og en milepæl i forfatterskabet, et hovedværk simpelthen. [...] I Andreas Vermehren Holms praksis finder man en ekstrem opmærksomhed i forhold til materialet, papiret, de fysiske og visuelle aspekter af en given udgivelse.« ♥♥♥♥♥

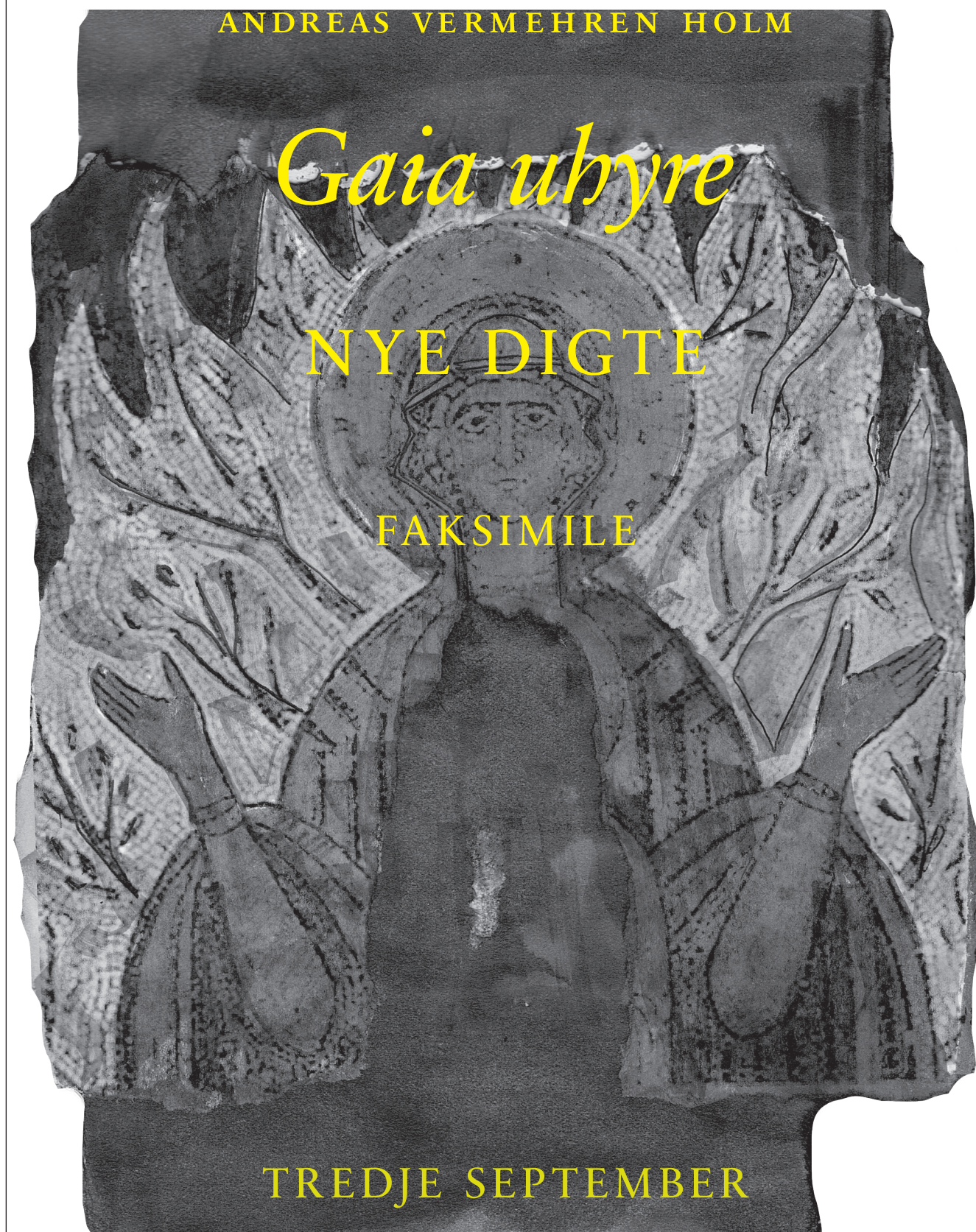
Tredje september

ANDREAS
VERMEHREN
HOLM

GAIA UHYRE

TREDJE SEPTEMBER

TREDJE SEPTEMBER

Men da den lille dreng fik den kolossale lur at se, standsede han forbavset op.

– Hvad er det for noget? spurgte han.

– Det er den store lur som kaldes Vædensfyrstens stemme, svarede moderen. – Med den kaldte Moses Israels børn sammen da de var spredt ud over ørkenen. Efter hans tid har ingen kunnet lokke en eneste tone ud af den. Men den, som formår det, han skal samle alle jordens folk under sit herredømme.

Hun smilede ved dette som hun mente var et gammelt eventyr, men den lille dreng blev stående ved siden af den store lur lige indtil hun kaldte på ham. Den lur var den første af alle det han havde set i templet som han kunne lide. Han ville gerne være blevet for at se nærmere og grundigt på den.

Den næste dag kom ret langt senere kom ud en stor, rummelig tempelgæst fra det gamle klippegrundens en kløft, dyb og bred, sådant som den havde været helt fra oldtiden. Den revne vilde kong Salomon havde bygget denne gang hans byggede tempel. Ingen bro havde han bygget over den, intet hegn havde han rejst langs den, og ingen af de stier der havde han opendret, og flere steder havde han bygget broer over kløften, skærslebet og med en masse træ og stene af uendeligt antal og omkostninger. Han havde stillet sig hen over afgrunden. Nu var den endelig blevet ret op, den var ikke længere gjort ordfærdig, og den var blevet en stier, men skælvende og dækket så snart det regnede. Han gik over tempelgården.

Da moderen var gået hen og var en gang forbi kløften, spurgte hun ham:

– Hvad er det for en bro?

– Den kaldes den Paradiske bro, svarede moderen, – og vi kalder den Paradiske bro, fordi du kan gå over kløften ad denne skælvende bro, og du kan gå over den så smalle end en sølstråle, så kan du være sikker på at komme i Paradis.

Og hun smilede og gik videre, men drengen blev stående og så på den smalle, dirrende staklinge lige indtil hun kaldte på ham.

imellem

t alt g

En gammel kvinde henviser mig til den lokale den bedste
Zink i byen.

17. Ein Anwendungsbeispiel

— Nej, svarede James. — Titanius er stadig kaiser, men vi
skal se om vi kan få ham til at sætte os i den anden del af

Sådan gik det en dag, da den gamle kvinde blev boende i vin-
gardsarbejderens stue, og hun fandt et stort ynske for de
unge mennesker. I den tid var der mange, der kom og
gik, og de var alle meget glade og friske.

Den gamle kvinde var meget glad og frisk, og hun
var meget glad og frisk, og hun var meget glad og frisk.

Den gamle kvinde var meget glad og frisk, og hun
var meget glad og frisk, og hun var meget glad og frisk.

Den gamle kvinde var meget glad og frisk, og hun
var meget glad og frisk, og hun var meget glad og frisk.

Den gamle kvinde var meget glad og frisk, og hun
var meget glad og frisk, og hun var meget glad og frisk.

Den gamle kvinde var meget glad og frisk, og hun
var meget glad og frisk, og hun var meget glad og frisk.

Den gamle kvinde var meget glad og frisk, og hun
var meget glad og frisk, og hun var meget glad og frisk.

Den gamle kvinde var meget glad og frisk, og hun
var meget glad og frisk, og hun var meget glad og frisk.

Den gamle kvinde var meget glad og frisk, og hun
var meget glad og frisk, og hun var meget glad og frisk.

Den gamle kvinde var meget glad og frisk, og hun
var meget glad og frisk, og hun var meget glad og frisk.

Den gamle kvinde var meget glad og frisk, og hun
var meget glad og frisk, og hun var meget glad og frisk.

Den gamle kvinde var meget glad og frisk, og hun
var meget glad og frisk, og hun var meget glad og frisk.

Barnet syntes hverken forskrækket eller forbavset
med høje fredesting, gik det hen og løsnede klase af
fra den gamle palmes krone.

Da barnet havde taget elskvækket og var kommet
jorden, gik barnet igen hen til det store og de små og
kæmpede sig.

— Palmes, rejs dig! Palmes, rejs dig!

Og det blev fra rejste sig stille og æren og
spredte glæde mens bladene spillede som bølger.

— Hvem de spiller døds melodien for, sagde den
— ved sig selv, da den igen stod oprejst. — Der er
ikke nogen af disse

Mennesken og

Du har set vor angst og læget den fra os. Du er den stærke

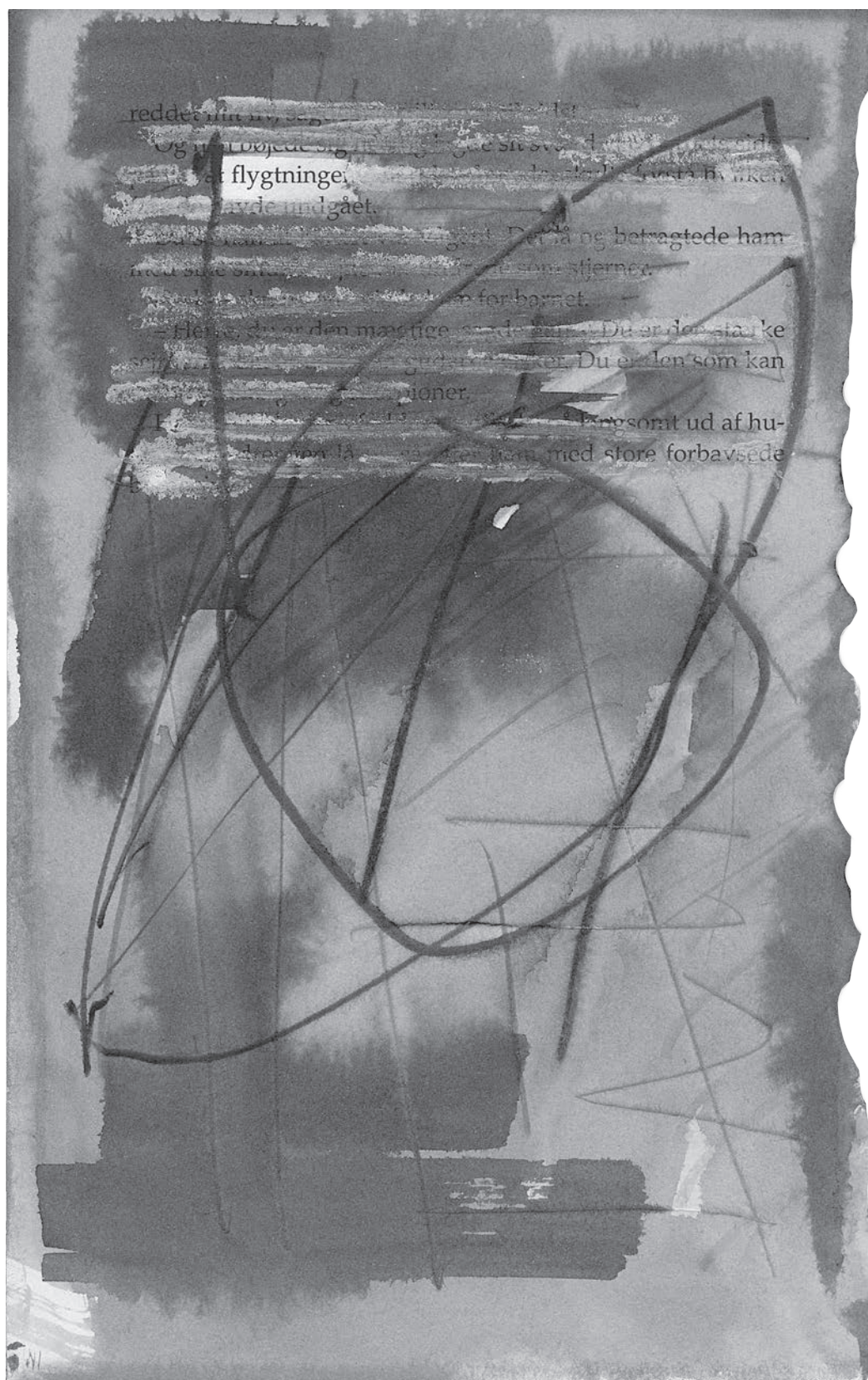
der bærer palmerne og
hender skal vi reddes af dig. Beskyt os.

—

— gennem ørkenen,

— kan det være så nemt at rejse. Denne
— skulle jo ikke dø for en ørken. Det er en ørken der er
— end Salomon.

— Kanhænde den også har været her, svarede en anden af ør-
kenens rejsende.

stille ved de store flammer som brænder for den store grav. Det forekom Raniero at Goffredo på denne måde ville vise at han anså ham for at være den lapreste i hele hæren, og han var meget glad for den måde på hvilken han var blevet belønnet for sine bedrifter.

Ud på natten, da Raniero og hans venner var i højt humør, kom en nar og et par spillemænd som havde vandret omkring overalt i leiren og nede i teltet med deres lærer ind i Ranieros telt, og narren bad om lov til at fortælle en komisk historie.

Raniero var glad at denne nar rigtigt var i vægten fordi han var meget morsom, og han lovede at høre på hans fortælling.

Engang var det sådan, sagde narren, – at Vorherre og Sankt Peter havde siddet en hel dag i det højeste tårn på Paradisets borg og kigget ned på jorden. De havde haft så meget at se på at de endelig havde haft tid til at veksle et ord. Vorherre havde snakket hele tiden, men Sankt Peter havde siddet med knæene i hænderne af glæde og havde hovedet bøjet i afbøjet. Snart havde han jublet og smilet, og snart havde han grædt og vandet sig. Da det endelig gik med affæren, og mørket sænkede sig over Paradis, vendte Vorherre sig til Sankt Peter og sagde: „Nu måtte han da være glad og tilfreds.“ „Hvad er det jeg har gjort?“ spurgte Sankt Peter. „Hvad har du gjort?“ sagde Vorherre. „Jeg mente at du ville være glad for at se på det der der.“ Men Sankt Peter ville ikke. „Det er sandt“, sagde han. „Jeg har klaget mig over at Jerusalem var i ild.“ „Hvad er det der i Jerusalem?“ spurgte Vorherre. „Det der der i Jerusalem“, svarede jeg. „Det er blevet som det var.“

Raniero fortsatte med at lytte og det var sket i de andre riddere og begynde med at lytte med større interesse.

– Da Sankt Peter havde sagt det, fortalte narren og kastede et underfuldt blik på de andre riddere. Han sagde han sig ud over tårnet og ned på jorden. Han udpegede for Vorherre og Sankt Peter en lille klippe som

...bavlyer, ...

den bas...

30

der sang hans pris: hundrede mand mod tusind oprørere, og
hans færdigheder var faldet for kongens egen hånd. Legenderne
omkring Richard voksede hastigt frem.

Men for Aylmer deltog ikke i festen. Da han havde sørget for
at alle de døende, gik han til sit telt. Det var raust i
den af kongens og en anelse mindre. Præsteværten tog hans
våben og hjalp ham med at fjerne pletterne efter at
munkene stod parat til at opfylde hans ønsker. Han
bede og spise og derefter gik i en

Alf ventede til biskoppen havde sagt det
og halvdramte over sit blik, men det var kun
ved at brænde ned. Der var ingen
udtryk for tillid eller anerkendelse. Alf lod sig
ind, fulgt af Jehan og Lina.

Biskoppen så op. De vidste alle, at det var en
ket, to høje ynglinge og en lille rund, men han viste ingen
tegn på overraskelse.

"Ja," spurgte han. "Hvad bringer fremmede hertil på et
et tidspunkt?"

Alf knælede op. "Jeg er her for at se på den
Ritans abbed. Deres Højærværdighed."

Aylmer betragtede ham indtændt. "Du kaldte mig broder
... Alfred, er det ikke rigtigt? Og du derhenne må være en Se-
vigny."

Jehan blev stående. "Det er en stor glæde at møde dig,
"Ah ja. Jeg har hørt du er blevet munk. Men lad os
ikke om det, vel?"

Nogen i biskoppens øjne fik Jehan til at sluge et grin. "Ikke
særligt. Deres Højærværdighed."

"Du lader ikke til at have fået skade af det," bemærkede
Aylmer.

"Det er ikke forwinds brev," sagde Alf. "Min abbed, Deres Høj-
ærværdighed" sagde han.

Biskoppen tog brevet og rakte til dem om at sætte sig.

skoppens ansigt forandrede sig ikke, men Alf kunne
erke hans pludselige interesse.

„Denne ridder havde været i Gwynedd hos den unge konge
og var derfor redet ind i Anglia for at forhandle om fred mel-
lem de to riger med en lensherre. Den lensherre han talte med
forberedte sig på krig; det var hans mening at bruge ridderen
som den ene, der skulle føde den til at fænge. Ridderen und-
slap og nåede frem til os, men han var så ilde tilredt, at han
stadig ikke kan forlade sin seng, og abbeden påtog sig at sende
os til hans seng med hans hudskaab.“

Kilhwyn ønskede ikke at gå ned Anglia. Men en af Anglias
lensherre er begyndt at foretage overfald på Gwynedd. Hvis
vor konge vil nægte at blande sig i krigen og straffe sin vasal,
kan freden mellem rigerne bevares.“

„Aylmer vil høre på det,“ sagde Alf. „Men jeres
mand kommer fra Rhys,“ sagde han til sig selv. „Hvorfor
blander han sig i denne strid?“

„Kilhwyn af Gwynedd er Gwydions fostersøn, og han be-
kymrer sig stadig om ham.“

„Endnu en gang tænkte Aylmer sig om,“ sagde Alf, og
rynkede på den ad den. „I må hellere henvende jer til kongen.
Måske i aften. Han er i gang med at fejre sin sejr og vil ikke
have lyst til at høre om noget som helst andet. Men i morgen
er han ædru igen og i humør til at høre på jer. Men jeg har
aldrig været en god ting at prædike for Richard Løveherte.“

„Jeg kan gøre forsøget,“ mumlede Alf.

„Jeg havde vist ret med hensyn til dig. Det er godt at have
dig i det kloster.“

„Jeg var lykkelig dengang. Og jeg tjente Gud.“

„Og det gør du ikke længere.“

„Det sagde jeg ikke,“ svarede Højærværdighed.

„Nej, du tænkte det bare.“

„Man kan tjene sin Gud hvor som helst. Selv på slagmarken.“

„Er du parat til det?“

Pludselig begynder jeg at tænke på

Krigsknægten blev skudt på sin port, og da klokken blev ni om aftenen kom og det blev besluttet at lukke byportene til

Da det var gjort, vandrede de gennem mørke skove og
der hen til et pragtfuldt palæ, som lå i en skov af store træer.

I denne blomstergård med de store, gamle marmorbassiner i hvilke guld- og sølvskinnede fisk legede i nærmest sigtet vand. I træerne sad der blygede fugle fra fremmede lande, og i et bus sad der gamle mænd i hvide klæder, der talte.